

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА РЕГІОНАЛІСТИКИ

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ:
ІСТОРІЯ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ,
ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ**

[Електронний ресурс]

*Матеріали XI наукової Інтернет-конференції
за міжнародною участю для аспірантів та докторантів*

29 травня 2020 року

Одеса

2020

Рекомендовано до друку Науково-експертною радою
Одеського регіонального інституту державного управління
НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 3 від 25 червня 2020 року

П 88 **Публічне** управління в Україні: історія державотворення, виклики та перспективи [Електронний ресурс]: матеріали XI наук. Інтернет-конф. за міжнар. участю для аспірантів та докторантів. 29 трав. 2020 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2020. – 286 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

Зелінська Наталя Сергіївна,

*кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри освітнього менеджменту та публічного управління
Державного закладу «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К.Д.Ушинського»*

Герасимюк Костянтин Харитонович,

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри управління та адміністрування
комунального вищого навчального закладу
«Вінницька академія неперервної освіти»*

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

В рамках проведення реформ – від медичної, освіти до адміністративно-територіальної, децентралізації, судової та інших – постійно обговорюються, впроваджуються інновації. Проте, в сучасних реаліях як до поняття про інновації, так і до напрямків, складових, сфер їх застосування немає однозначних підходів та бачень ні серед науковців, ні серед практиків.

В Законі України «Про інноваційну діяльність» надано визначення поняття «інновації» як новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери; а «інноваційної діяльності» як діяльності, спрямованої на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і яка зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [5]. Тобто, законодавче визначення «інноваційної діяльності» не в повній мірі можна застосовувати до управлінської діяльності в органах публічної влади на всіх рівнях саме через поняття «комерціалізації».

В Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» визначені пріоритетні напрями цієї діяльності, а саме: науково і економічно обґрунтовані та визначені відповідно до цього Закону напрями провадження інноваційної діяльності, що спрямовані на забезпечення економічної безпеки держави, створення високотехнологічної конкурентоспроможної екологічно чистої продукції,

надання високоякісних послуг та збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних та світових науково-технічних досягнень [6] дають досить чіткі її вектори. Проте, саме інноваційна діяльність в сфері публічного управління позначена досить умовно в частині «надання високоякісних послуг».

Науковці також розглядають питання інноваційної діяльності на різних рівнях з точки зору тієї чи іншої проблеми. Так, Бобровська О. досліджує узагальнений зміст інноваційних процесів у різних сферах життєдіяльності (від інституційних, управлінських до юридичних, політичних та інших) [3]. Чухно І. пропонує акцентувати увагу на відомих інноваційних підходах до управління регіональним розвитком у сучасних умовах, а саме: кластерах; державно-приватному партнерстві; міжрегіональному співробітництві [7]. Полякова Ю. відзначає, що в інноваційній діяльності є необхідність визначення з інноваційним потенціалом регіону, адже, – це не лише наявні різноманітні ресурси, а й джерело соціально-економічного розвитку, і його ефективне використання виступає напрямом підвищення конкурентоспроможності регіону [4]. А авторами аналітичної доповіді «Інноваційні підходи до регіонального розвитку в Україні» виокремлено головні проблемами, що перешкоджають динамічному соціально-економічному розвитку регіонів України [2]; Баштанник В. пропонує до розгляду інноваційні механізми державного управління регіональним розвитком [1] тощо .

Тобто, основний акцент як законодавцями, так і науковцями при розробці проблеми впровадження інновацій, інноваційної діяльності на всіх рівнях, в тому числі і на рівні регіону, зосереджується саме на сферах діяльності (економіка, екологія, соціальна сфера тощо). Проблема ж впровадження інновацій в діяльність органів публічного управління поки залишається недостатньо дослідженою.

З нашої точки зору, сьогодні доцільно було б поставити досить чіткі рамки в розумінні того, що ж таке інновації та інноваційна діяльність в:

- а) економічній та екологічній сферах розвитку регіонів;
- б) соціально-гуманітарній сфері;
- в) органах публічного управління.

Сьогодні перші два напрямки досить широко обговорюються і мають низку напрацювань. Хоча в розрізі розгляду різних регіонів також виникають питання стосовно того, а що ж все таки вважати інноваціями? Наприклад, те, що вже більшість

впровадили, а в конкретно взятому регіоні до цього лише прийшли, чи абсолютно нові підходи, розробки тощо? Стосовно безпосередньо органів публічного управління, то виникають питання іншого порядку, а саме, що безпосередньо вважати інноваціями: а) методи, техніки, технології (в тому числі ІТ), принципи управління, механізми впровадження чи б) нові напрямки діяльності, розширення категорій наданих послуг?

Таким чином, на нашу думку, розробка проблеми інновацій та інноваційної діяльності на різних рівнях (загальнодержавному, регіональному, місцевому) та в різних сферах (від приватного сектору до органів публічного управління) потребує чіткого визначення стосовно того, що саме ми називаємо інновацією в конкретно взятому випадку (щось абсолютно нове, чи нове саме для цього регіону, установи, галузі тощо), а також куди ми ці інновації впроваджуємо (безпосередньо в управлінську діяльність чи у сфери, якими управляємо).

Список використаних джерел

1. Баштанник В. Інноваційні механізми державного управління регіональним розвитком. *Державне управління та місцеве самоврядування*. Вип. 4 (15), 2012. С. 87–94.
2. Біла С., Жаліло Я., Шевченко О., Жук В. Інноваційні підходи до регіонального розвитку в Україні: аналіт. доп. Київ : НІСД, 2011. 80 с.
3. Бобровська О. Інноваційне управління як важіль і джерело інноваційного розвитку регіонів. *Публічне управління: теорія та практика*. № 4 (8), 2011. С.20-27.
4. Полякова Ю. Інноваційний потенціал регіонів України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Вип.6 (2), 2016. С.168-171.
5. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 року № 40-IV. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
6. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 8 вересня 2011 року № 3715- VI. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>
7. Чухно І. Інноваційні підходи в управлінні регіональним розвитком. *Теорія та практика державного управління*. Вип. 1 (48), 2015. С. 1-6.